

Hükümetle Cemaat arasındaki seviyesiz ve saygısız çatışmayı bir hayır ve hizmet yarışı veya Hak Batıl savaşı sanmak, gerçeği saklamak ve saptırmaktır. (İyi niyetle AKP'ye oy veren kitleleri Hükümet'in kurmay kadrosundan ve Cemaat'ın istikametli talebe ve takipçilerini CIA-MOSSAD maşası üst kademe takımından kesinlikle ayırarak söylüyorum ki) Bu kahpe kavgayı, paralel çete oluşumlarıyla, meşru devlet kurumlarının, yani kirli ve hain parazitlerle Milli cephenin bir hesaplaşması şeklinde değerlendirmek de yanlıştır. Bu yaşananlar, şahsi ihtiras ve iktidarları uğruna dini, devleti ve milleti tahrip pahasına dış odaklara taşeronluk yapmaktan sakınmayan sapkınların, ilahi intikam ve kader kırbacıyla birbirlerini defedip saf dışı bırakma olayıdır. *“Eğer Allah'ın, insanlar(ın hain ve zalim takımının) bir kısmını diğer kısmıyla (bazısını bazısıyla) def edip (etkisizleştirip devre dışı bırakması) olmasaydı, (adalet nizamı ve insan haklarına saygı çerçevesinde, birlikte huzur ve emniyet içerisinde yaşaması gereken) manastırlar, kiliseler, havralar ve Allah isminin çokça zikredildiği Camiler, muhakkak yıkılıp harap olurdu. Allah kendi (dini)ne yardım edenlere (ve Adil bir Düzen için gayret gösterenlere) kesinlikle yardım edecek (ve zafere eriştirecektir)”* (Hacc: 40) ayeti bu

gerçeği anlatmaktadır. Evet, kaderin cilvesi ve Milli Güçlerin sevgiyle, önce AKP Hükümeti eliyle Cemaat=CIA-MOSSAD takımı iyice deşifre edilip savuşturulacak, ardından dünyalık makam ve menfaat hırsıyla bir araya toplanan AKP dağıtılacaktır. Ey dostlar, Kur'an'ın adalet nizamını arzulamayan ve bu yolda gayesi ve gayreti olmayanların, Allah'ın ve Resulullah'ın rızasını aradıklarına, hangi izan ve vicdanla inanılacaktır?

İnsanın tarafı ve safı: İman; Hakka, hayra ve temel insan haklarına taraf olmaktır. Çünkü *“İman edenler (mecburen) Allah yolunda (Hak ve adaleti hâkim kılmak amacıyla) çarpışıp çarpınanlardır. İnkâr edenler ise, tağut yolunda (haksızlık ve ahlaksızlık düzenleri devam etsin diye) çarpışıp çarpınanlardır”*

(Nisa:76) Yeryüzünde ve bütün tarih sürecinde, sadece iki saf=cephe bulunacaktır: Hak-Batıl, İman-Küfür, Rahmani-Şeytani... Ve insanların imtihanı işte bunlardan hangisine tabi ve taraf olduğu sorusuyla başlamaktadır. Haktan mı, Batıldan mı; İslam nizamından mı, yoksa Siyonist-Haçlı Batıdan mı? taraf olduğu, bir insanın en şaşmaz iman ayarıdır. Her konuda ve her durumda mutlaka Hakka taraf olmak ve İslam'ın safında yer almak ne kadar lüzumlu, olumlu ve onurlu bir davranışsa; kendi Cemaat, tarikat, mezhep, kavmiyet ve partisini İslam kardeşliğinin ve ümmet bilincinin üstünde saymak ve başka Müslümanlara nefret ve husumetle yaklaşmak olan *“tarafgirlik ve taassup”*

da o denli aşağı ve bayağı bir anlayıştır.

İnsanın tarzı: Bir insanın inancını, yaşama amacını ve faziletli farklılıklarını dışa vuran ve onun karakter ve kapasitesini yansıtan genel yaklaşımlarıdır.

İnsanın tavrı: Tavır; bir durum ve bir oluşum karşısında kişilerin takındığı davranışlardır. "Tavır almak, tavır koymak, tavır takınmak" deyimleri, insanın etkileneceği olaylar karşısındaki tepkilerini anlatan kavramlardır. Örneğin şuurlu ve sorumlu bir Müslüman'ın, her yerde ve her halde İslam'ın birliğinden ve Müslümanların dirliğinden TARAF olması imani tercih ve gayretinin; zulme ve hıyanete düşmeyen farklı parti, tarikat ve cemaat mensubu din kardeşlerine ve ayrı Dinden kimselere olgun ve olumlu TARZI onun insani efendilik ve edebinin; çeşitli felaket ve musibetlere uğramış, her din ve düşünceden herkesin acısını paylaşan TAVRI ise vicdani erdeminin bir icabı ve toplumsal barışın ihtiyacıdır. Aksi halde rakip bildiği ve fayda gelmez zannettiği kesimlerin cenazelerine bile saygı göstermemek, o gençleri sahiplenmemek, ailelerinden ve yakın çevrelerinden bir taziye mesajını bile esirgemek ve hele "ben %50'den fazlayım" diye bu insani tavırlara tenezzül etmemek, Rahmetli Erbakan'ın tanımıyla açık bir "hidayet kararması", vicdani damar ve duyarlılıkların kuruması ve "mayasızlık fitratının" açığa çıkmasıdır!

İnsan; tarafı, tarzı ve tavrıyla, özgün bir kimlik kazanır. Tarafı şahsiyetinin, tarzı haysiyetinin, tavrı ise hassasiyetinin dışa vurulmasıdır. Fetullah Hoca, Siyonist+Haçlı odakların Türkiye vitrin kuklası; Cemaat, CIA-MOSSAD'ın paralel yapılanmasıdır. Recep T. Erdoğan ise, Türkiye dahil 27 İslam ülkesinin parçalanmasını amaçlayan BOP'un eş başkanı, yani bu Siyonist planın kahyasıdır. Fetullah Hoca ve Cemaatin de, Recep T. Erdoğan ve AKP Hükümetinin de TARAFI, İslam Birliği ve Kur'an Nizamı değil, Avrupa Birliği ve Amerikan Müttefikliği temelli BATI'dır. Yani her ikisinin de gerçek ayarı ve tarafı aynıdır; sadece istismar alanları ve kendilerine verilen rol icabı, TARZ 'ları ve TAVIR'ları farklıdır. Elbette bütün bunları birbirinden tamamen bağımsız ve alakasız sanmak yanlıştır. Ama imani tarafımız insani tavrımıza ve vicdani tarzımıza engel olmamalıdır.

İnsanların Tarafı (safı), Tarzı ve Tavrı, şu kaynaklardan beslenip olgunlaşıyordu:

İnsanların tarafı: kişinin inancıyla ve hayata bakış açısıyla; tarzı: fitratı (yaratılışıyla), yetiştirme ve eğitilme aşamalarıyla; tavrı ise: onun ahlakıyla ve insani yaklaşımıyla alakalıdır.

İnsanların tarafı, ideolojik hedefleriyle; tarzı, psikolojik perspektifiyle; tavrı ise sosyolojik prensibiyle ilgili bir olgu sayılmaktadır.

İnsanların tarafı, temel değerlerini; tarzı, özel karakterini; tavrı ise genel terbiyesini yansıtır.

İnsanların tarafı, iman ayarıyla; tarzı, kafa yapısıyla; tavrı ise vicdani duyarlılığıyla ortaya çıkmaktadır.

Evet, insanların tarafının itikat ve iz'anıyla; tarzının ilim ve irfanıyla; tavrının ise ihsan ve insafıyla şekillendiği bir vakiadır.

Öz kız kardeşine hatta kendi annesine tecavüz ettikten sonra öldürmelerin başladığı, ensest cinsi sapıkların yaygınlaştığı, milyonluk rüşvetler alıp vermeye ve devlet malını zimmetine geçirmeğe fetvaların alındığı, Milli duyarlılıkların ve manevi sorumlulukların hızla erozyona uğradığı, kasıtlı olarak kamplaştırılıp kutuplaştırılan toplumun korkunç bir kaos ve kapışma ortamına hazırlandığı, günü kurtarmak için topraklarımızın, fabrikalarımızın, limanlarımızın yabancılara satıldığı bir Türkiye, işte bu erdemsiz ve edepsiz tavırların acı sonuçlarıdır.

AKP günü kurtarıyor, ama geleceğimizi karartıyordu!

Evet, AKP iktidarları döneminde, duble yolarla şehirlerarası trafik oldukça rahatlamıştı... TOKİ'lerle halkımızın konut ihtiyacı önemli ölçüde karşılanmıştı... Hastane ve sağlık hizmetleri kolaylaşmış yaygınlaşmıştı... Pek çok ilimize havaalanları yapıp ulaşım çabuklaşmıştı... Eğitimde imkân ve fırsatlar artırılıp yeni üniversiteler açılmıştı... Keyfi başörtüsü yasağı pek çok resmi kurumda kaldırılıp birtakım temel haklar sağlanmıştı... Sosyal yardımlarla birçok mağdur aileye el atılmıştı... Ancaak... Bütün bunlar, kanser tümörleri bütün iç organlarını sararken ve kan damarları kangrenleşirken, hastanın ağrı-sızılarını dindiren uyuşturucular verilerek, yüzüne estetik yapıp pudra sürmekten ve güzel elbiseler giydirip süslemekten farksızdı!.

Barzani'nin hatırı, Başbakan'ın inat katırını bastırıyordu!

06.03.2014 ATV'de canlı yayına katılan Başbakan'a Mehmet Barlas soruyordu:

- Mustafa Koç sizden randevu istiyor, ancak vermiyordunuz. Sonra araya çok hatırlı birini soktu ve randevu verdiniz. Bu hatırlı kişi kimdir?

Başbakan Erdoğan:

- Evet, Mustafa ve Ali Koç, abi kardeş geldiler, konuştuk ve görüştük, ama araya soktukları kişiyi bana sormayın!

Mehmet Barlas:

-Biz söyleyebilir miyiz? Çünkü haber değeri var!

-Tabii, buyurun söyleyin...

-Mesut Barzani!

-Evet, Koç şirketi Kuzey Irak'ta yatırım yapıyor. O yatırım hakkında görüştük...

-Peki, Aydın Doğan'a da randevu vermiyordunuz, eğer Barzani'yi devreye soksa verir misiniz?

Başbakan:

- Hayır, O'nun daha büyük bir aracı bulması lazım!...

Evet, görünüşte Fetullah Gülen cemaatine, yani Başbakan'ın ifadesiyle "Paralel Çete"ye destek olduğu ve "Faiz Lobisi"ne mensup bulunduğu için zehirli oklarına hedef olan Mustafa Koç'la Sn. Erdoğan, Mesut Barzani'nin hatırını kıramayıp şirketleriyle ilgili özel görüşmeler yapıyordu!?. Kendi itirafıyla, aynı tür görüşmeleri rakip sayıp saldırdığı Milliyet grubunun sahibi Aydın Doğan'la da yapabileceğini, ancak daha hatırlı zevat'ın devreye girmesi gerektiğini söylüyordu! Toplumunu sürekli çatışma ve kutuplaşma ortamına iten ve güya faiz lobisine haddini bildiren Recep T. Erdoğan, aslında onlarla ve Barzani gibi ortak dostlarının aracılığıyla sürekli görüşüyordu. Yani Cemaat-Hükümet kapışmasının senaryosu bile başkalarınca hazırlanıyor, Recep Bey ve Fetullah Gülen sadece rollerini oynuyordu!?

"İlker Başbuğ'un tahliyesi sembolik olarak yeni bir dönemin başladığının da işareti... Eğer AKP önümüzdeki seçimlerde yüzde 45 civarında bir oy alırsa söz konusu yeni dönem gerçekçi bir hüviyet kazanacak. Muhtemelen önümüzdeki yıla yayılan bir biçimde bürokrasi içinde bir 'yeniden yapılanmaya' tanık olacağız ve bunun akabinde çözüm sürecinde daha kalıcı adımlar atılacak. Hükümet geçmişte askerî vesayeti püskürtmek için Hizmet Hareketi ile koalisyon yapmıştı. Bugün ise yargının bir vesayet aracı olarak kullanılmasını engellemek üzere Cumhuriyet bürokrasisi ile koalisyon yapmaya meylediyor. Beklenti, hükümetin toplumsal meşruiyeti perçinlemesi ile birlikte, başta asker olmak üzere bürokrasinin de kendisini yeni duruma adapte edeceği. Böylece çözüm süreci Kürtler nezdinde de daha güvenilir bir 'devlet' zeminine oturacak. Dolayısıyla Başbuğ'un tahliyesinin işin özünde siyasî bir tasarruf olduğunu söylemek mümkün... Bunun, Türkiye'deki siyasî atmosferi belirgin bir biçimde değiştireceği açık... Laik kesimin yeniden özgüven kazanacağı bir döneme girilirken, AKP ile asker arasındaki ilişkinin yumuşamasına da tanık olacağız"[1] diyen Etyen Mahçupyan, Ordu'ya yönelik tahribatların tamire çalışılmasından ve asker-sivil yakınlaşmasından, yoksa tedirgin mi oluyordu? Acaba bu yeni ittifaklar ve irtibatlar dönemini kimler başlatıyordu ve birbiri ardına cezaevinden çıkan isimler ve bunların ardındaki güç kimler oluyordu? Çünkü İlker Başbuğ başta olmak üzere pek çok tanınmış ismin tahliye edilmesi, Türkiye'de yeni bir dönemin başladığına işaret ediyordu. Tahliyeler, tahliye edilenlerden ziyade, yeni bir süreci başlatması bakımından önem kazanıyordu. Bu tahliye zinciri, elbette öncelikle hukukun gereği idi, üstelik çok da geç kalmış bir durumdu. Ancak bu tahliyelerin hukuk dışında da anlamı ve karşılığı bulunuyordu.

Tam bu sırada MHP Grup Başkanvekili Oktay Vural, Oslo görüşmelerine Abdullah Öcalan ve Başbakan Erdoğan'ın da katıldığını ima ediyordu. Terörist başı Öcalan'la Başbakan Erdoğan'ın; 'KCK Paralel Devlet' yapılanmasında Kuzey Kürdistan'ın kurulmasında ve Türkiye'de bir Kürdistan coğrafyası oluşturulmasında anlaşmaya vardığını söyleyen Vural, **"Bu anlaşma muhtemelen yüz yüze bir görüşme neticesinde olduğuna ilişkin bende bir kanaat güçlüdür"** diyordu.

Milliyet gazetesi sahibi Erdoğan Demirören'in İmralı tutanaklarının yayınlanmasından dolayı Başbakan Erdoğan tarafından azarlandığını ifade eden Vural, Öcalan'ın Erdoğan'ın koruma ve kollaması altında olduğunu vurguluyordu. Oslo'daki müzakereler sırasında Başbakan'ın Öcalan'la irtibata geçmesinin yadırganacak bir husus olmadığını belirten Vural, **"Başbakan Erdoğan'ın yol arkadaşının Öcalan olduğu gayet açık ve net ortadadır. Böyle bir fotoğraf olduğunu biliyoruz. Fotoğrafın ötesinde bir harita üzerinde anlaştıklarını biliyoruz. Bu haritayı da meşrulaştırmak için adım atacaklarını söylüyorlar."** diyordu.

"17 Aralık'tan beri taraflar kendisini haklı, karşısındakini haksız sayıyor. İki tarafın da süreç içerisinde karşısındakinin haksız olduğunu ispatlamak için kullanabileceği epey malzeme birikti. Tarafların her durumda desteğe hazır güçleri var ve o güçler karşı tarafı 'bitirme' üzerine kurulu bir stratejinin parçası oluyor. Geçmişte, şimdi birbirine karşı savaşan tarafları bir arada 'bitirmeyi' öngören askerlerce hazırlanmış bir plan kamuoyu bilgisi dâhiline girdiğinde, ikisi birden, buna olağanüstü tepki göstermiş, o tepki yüzünden planı hazırlayanlar inkâr yoluna sapsmişlardı. Oysa (askerlerin hazırladığı) o planın 'gerçekliği' bugün her zamankinden daha fazla kendini belli ediyor: İki tarafı bitirmeyle sonuçlanabilecek bir plan şu anda yürütülüyor. En büyük kavgaları bu yüzyılda 'dünya savaşı' olarak yaşadı insanlık; savaşı başlatan ülkelerin (tamamı zararlı bitirmiştir.) İki dünya savaşının tek galibi, her iki savaşa da sonradan katılan ülkedir: ABD... ABD'nin 11 Eylül (2001) sonrasında kendisini taraf ettiği savaşlardan sonra eski gücünde olduğu iddia edilebilir mi peki?"

Savaşlar, kavgalar ülkeleri ve insanları bitirmiyor, bitirmekten beter ediyor, tüketiyor... Kimin haklı olduğu bir süre sonra artık önem taşımaktan uzaklaşıyor. Başlarda bir tarafa hak verenlerden ilerleyen dönemlerde saf değiştirenler çıkabiliyor. Saf değiştirmese de kanaat değiştiren çoğalıyor; dizlerini dövenler, "Elim kırılıysaydı" noktasına gelenler ise gırla gidiyor. Kavga devam ederken taraflar bileniyor ve birbirinin yüzüne bakamayacak hale geliyorlar... Diyelim biri sonunda kazandı ve diğerini 'bitirdi'. Kim kazançlı çıkacak bu durumdan? Biri kazanırsa, içeride geniş yığınlara ulaşmasında ve dünyaya açılmasında hep yanında bulunduğu en büyük destekçisini kendi eliyle öldürmüş olacak; diğeri kazanırsa, ülkesinin 'erdemli güç' bilinmesinde en önemli bayrak taşıyıcıdan (Erdoğan'dan) mahrum kalacak... Hiçbir savaş veya kavga ebediyyen sürmüyor; bir gün

geliyor, savaşlar da bitiyor... (ama tarafları da bitiriyor!?)[2] diye uyarın ve acı akıbetin farkına varan yandaş yazarların feryadı bile artık duyulmuyordu. Fehmi Koru böylece **“Hükümet ve Cemaat'in TSK'yı sindirmek üzere bir araya getirildiğini”** de itiraf ediyordu.

Parti-Cemaat çatışırken, devlet çöküyordu!

Ülkemizde “seçim”ler yaklaşıyor, ama program ve projelerden ziyade “çatışmalar”, “suçlamalar” ve “operasyonlar” konuşuluyordu. Bu durumda ülkemizde siyaset yıpranıyor, siyasiler yıpranıyor, partiler yıpranıyor, sosyal yapı yıpranıyor, milli yapı derinden çatırıyor, kısaca devletimiz çöküşe sürükleniyordu. Askeriye zaten yeterince yıpranmış ve hırpalanmıştı, şimdi eğitim yıpranıyor, emniyet yıpranıyor, yargı yıpranıyor yani devletimizin bütün temel yapıları tahrip ediliyordu. Evet, Parti-Cemaat, AKP-Camia, Hükümet-Hizmet çatışıyor. Türkiye zarar görüyor, siyasi ve sosyal yapımız erozyona uğruyor, devletimiz sarsılıyor. Neden böyle oluyor, bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Cumhuriyet kurulduğundan beri yolsuzluklara ve özellikle Sabataist-Masonik kesimin vurgun ve soygunlarına göz yumuluyordu. 1950'lerden itibaren ise maalesef iktidarlar yolsuzluklara ortak olmaya başlıyordu. Bugün söylenenlerin hepsi veya büyük bir ekseriyeti maalesef doğrudur. Cemaat bugün çok büyük bir servete, çok büyük organize ve uluslararası desteğe sahiptir; bu kadar büyük serveti nereden buldu, bu imkânlarla ve desteğe nasıl kavuştu, Siyonist sermayenin ve Yahudi Lobilerinin Cemaat'i sahiplenmesi, neyi amaçlıyordu ve Cemaat din-iman hizmeti kılıfıyla bu gâvurların hangi işlerini kolaylaştırıyordu? Demirel ve Özal başta olmak üzere, Masonik iktidarlar ve bazı odaklar “anlaşmalı” olarak bunları neden destekliyordu? Başbakan Erdoğan bile **“Ne istediler de vermedik?”** diyordu! Koç'lar ve diğerleri bile son zamanlarda “sponsor” oluyor, arka çıkıyor! Açıkça ifade edelim; Tanzimat'tan beri Masonlar da devletçe destekleniyordu! Mevcut düzen; yani bu **“Zulüm-Zin**

a-Rüşvet-Kayıрма-İltimas-Faiz Düzeni”

işte bu “kısır döngü” ve “dehşet dengesi” üzerine kurulmuş bulunuyordu. Bu “vahşi, zalim, faizci ve zinacı düzenin” gereklerini yapmayanlar; Erbakan gibi birkaç ayda iktidardan indiriliyordu!? AKP on iki seneden beri iktidarda “sadece faizci sömürü sermayesine

her sene 40-50 milyar faiz

ödediği için” kalabiliyordu, yani çalanların işini kolaylaştırdığı için orada oturabiliyordu! Tek çare “yeni bir anayasa”dır;

“Adil Düzen'e Göre İnsanlık Anayasası”

dır.”[3] Ve

“Milli Çözüm-Milli Onarım İktidarı”

dır!

“Hrant Dink’in cenazesine de Berkin Elvan’ın cenazesine de yüz binler katılıyordu. Aslında sadece cenazeleri değil benzeşen: İkisi de bu ülkenin itilip kakılan kesimlerinden geliyor: Hrant Ermeni, Berkin ise Alevi oluyordu. İkisinin de ölümünden birinci derecede devlet sorumluydu. Ve ikisinin de katilleri devlet tarafından korunuyordu”[4] diyen Ruşen Çakır niye hükümeti suçlamaya ve halkı devlete karşı kışkırtmaya başlıyordu?

Ve sahi Tayyip Erdoğan onca ısrarlı çağrılara rağmen, neden Berkin adını ağızına bile alamıyordu?

Ve artık, bu ülkede insanlar öyle “Sağcı–Solcu, Dindar-Ulusalcı, Alevi-Sünni” diye ayrılmıyor, hangi dünya görüşünden olursa olsun ikiye bölünüyordu; Peki, bu ülke nereye sürükleniyordu?

MHP'li Oktay Vural, Erdoğan ile Abdullah Öcalan'ın yüz yüze görüşme yaptığını ileri sürüyor, Kemal Kılıçdaroğlu ise Erdoğan'ın evinden, paraların kamyonla taşındığını belirtiyordu.

Sabataycı Nazlı Ilıcak: ***“Böyle bir görüşme gerçekleşmiş olsa dahi, barış süreci kapsamında bunu makul karşılamak mümkün”*** diyor, ama

Kılıçdaroğlu'nun söyledikleri gibi

“17 Aralık'ta Erdoğan-Bilal telefon görüşmesinden sonra, paralar kamyonla taşınmışsa, ikamet edilen evlerin önünde bir kamyon görüntüsü ortaya çıkarsa, bence bu çok vahim bir durum”

diye uyarıyordu. Vatan gazetesi yazarı ve hükümet yalakaşı

Hüseyin Yayman

, seçim sonrası liderlerin akıbetini yazıyordu. Yayman'a göre en rahat lider Bahçeli ve Demirtaş oluyordu.

“Erdoğan'ın durumu ise kazanınca şekillenecek”

deniyordu. Kılıçdaroğlu kaybederse CHP'nin yaza doğru kongreye gitmesi bekleniyordu. Peki, Cemaat'in durumu ne olacaktı? Yayman'a göre onların durumu daha da zordu. Çünkü artık onlara selam vermeye bile korkuluyordu. Ancak Erdoğan'ı devirebilseler dahi, sonuç değişmiyordu. Onlarla işbirliği yapanların bir sonraki hedefi Cemaat olacağına kesin gözüyle bakılıyordu.

“Hizmet-hükümet gerginliğinde bir iç zaafımızı fark ettik; ahlakî olarak ciddi bir erozyona uğramışız, haberimiz yok. Ortada bir “yolsuzluk ve rüşvet” olduğu apaçık; kasalar, milyon dolarlar, Euro'lar, pahalı saatler, istifa ettirilen bakanlar, internete düşen ses kayıtları vs. Birileri hala bunların tamamı yalan, sahte delil ve temelsiz suçlama olduğunu savunuyor. Birileri de “Tamam da, neden şimdi?” diye soruyor. Bir de “Herkes çalışıyor, hiç değilse bu adamlar iş yapıyor” sınıfında yer alanlara rastlanıyor. Son iki grupta yer

alanlar yolsuzluk ve rüşvetin varlığını kabul ediyorlar. Esasında küçük bir grup hariç ezici çoğunluk yolsuzluk ve rüşvetin farkındalar. İtirazları “Neden şimdi?” ve “Herkes çalışıyor, çalmayan mı var?” noktasında toplanıyor. İşte söz konusu itirazları yapanların ağırlıklı olarak “dindar-muhafazakâr çevreler”den oluşması asıl bünyedeki derin çürümeye işaret ediyor. Bir Müslüman düşünün, “Tamam yolsuzluk var, neden şimdi ortaya çıkarılıyor, yani tam seçim arifesinde, demek ki burada bir kasıt var” diyebiliyor. Önümüzde seçim olduğu doğru, ama bir değil üç seçim var: 30 Mart belediye, Ağustos Cumhurbaşkanlığı ve Haziran-2015'te genel milletvekili seçimleri. Bu itiraza göre “savcılar iki sene beklemelidir, aksi halde yolsuzluk dosyalarının gündeme gelmesi partiye zarar verecektir”. Vahim olan şu: İtiraz edenler yolsuzluk yapanların fiillerini sorgulamıyor.” diyerek çok derin bir kangrenleşmeye dikkat çeken Ali Bulaç, her nedense **“Cemaat'in T.C. Hükümetiyle çarpışacak bu gücü ve güvenceyi hangi dış ve iç odaklardan aldığı ve neyin karşılığında kiralanıp kullanıldığını?”** hiç gündeme taşıyor ve sorgulamıyordu?

Sözde hizmet cemaatine bağlı Zaman gazetesinin yazarı Kerim Balcı, Filistin'deki özgürlük mücadelesini aşağılayarak, Filistin mücadelesini terörist eylem olarak gösteriyordu. Son dönemde Fetullah cemaatinin anlaşılmaz bir şekilde İsrail'in basın sözcüsü gibi hareket etmesi, Filistinlileri derinden yaralıyordu. 14 Mart 2014 akşamı Samanyolu Televizyonu skandal bir habere imza atıyordu: **“İsrail Hava Kuvvetleri, Gazze'de teröristlere ait 7 hedefi bombaladı”** diye haber yapıyor ve STV mazlum Filistinlilerin haklı direnişini terör hareketi gibi gösterip İsrail'e yaranmaya çalışıyordu. Her nedense Ali Bulaç gibi duyarlı ve tutarlı(!) Cemaat yazarları bu duruma hiçbir tepki göstermiyordu.

Zaman yazarı Ahmet Kurucan:

“Benim Hocaefendinin sitelerinden ve satır aralarına sıkıştırılan cümlelerden anladığım şu ki; Hocaefendi'yi bu süreçte en çok rahatsız eden bu hakaretler karşısında bazı dostların suskunluğudur. Geçen gün

“gurbet içre gurbet yaşıyorum”

derken bunu kastediyordu bana göre.

“Ben 60 ve 80 ihtilalini, 71 muhtırasını, 28 Şubat postmodern darbesini, 99 Haziran fırtınasını gördüm ve yaşadım. Hiçbir dönemde bu kadar hakaret işitmedim”

diyordu. Nitekim ömrü boyunca Hocaefendi ve Hizmet aleyhinde yazılar yazmış olan ulusalcı Hikmet Çetinkaya da aynı tespiti yapıyor.

“Ben Gülen'i hep yazdım ama hakaret etmedim. Vallahi şimdi yazılanlar karşısında ağzım açık kalıyor”

şeklinde hayretini belirtiyordu.

İyi de Fetullah Gülen ve ekibi, CIA ve MOSSAD'ın hedef gösterdiği herkesi suçlayan ve karalayan itham ve iftiraları gündeme taşırken, kendilerinin kirli ve çetrefilli ilişkilerini gündeme getirenlere (Milli Çözüm Dergisi gibi) “Ergenekoncu” diye saldırıp, sahte belgeler düzenlerken, bu masum ve mağdur insanların neler çektiklerini hala sezmiş ve tövbe etmiş görünmüyordu!..

İktidar ve Cemaat Karadelik'e yaklaşıyordu!

O sırada Başbakan olan Sn. Erdoğan; hidayet kararmasının, vicdani tutarsızlığın ve yolsuzlukların açığa çıkmasıyla köşeye sıkıştıran hukuki ve siyasi karamsarlığın neden olduğu psikolojik panik ve perişanlıkla, rakip gördüklerine seviyesizce sataşmaktaydı. Kendileri ve veletleri yolsuzluğa bulaştığı gerekçesiyle eski bakanlarıyla ilgili fezlekelerin Meclis'e sunulması Erdoğan'ı daha da hırçınlaştırmıştı. Polisin biber gazı kapsülüyle girdiği komada bir yıl sonra vefat eden 14'ündeki Berkin Elvan'ın babası, yine sokak olaylarında kör bir kurşuna kurban giden Burak Can'ın babasını arayıp başsağlığı dilediği halde, Başbakan hala kışkırtma, hakaret yağdırma ve kalabalıklara yuhalatma sorumsuzluğundaydı. Başbakanın bu tarzıyla Mavi Marmara katliamında İsrail deniz komandolarını haklı çıkaran Fetullah Hoca'nın tarzı arasında ne fark vardı?

“Türkiye'nin en büyük sorunu ne Kürt sorunudur ne de başka bir meseledir. Türkiye'yi yiyip bitiren, kemiren sorunun adı 'derin devlet'tir. 'Derin devleti' Batı demokrasilerindeki 'gizli devlet'le, yani istihbarat topluluklarıyla karıştırmamak gerekir. Bahsi geçen ülkelerde istihbarat birimleri, yasalar ve gelenekler ile seçimle gelen sivil hükümetlere bağlıdırlar ve Meclis ile yargının denetimine tabidir. Kanunlarla bağlı olmaması nedeniyle, söz konusu yapı üyelerinin bireysel çıkarlarını her zaman ön planda gözetmiştir. Hal böyle olunca, içeride laikliği kurtarmak veya sözde sakıncalı bir lideri engellemek adına dış güçlerle ittifaklara girilmiş veya para vs. karşılığında devletin sırları/çıkarları dışarıya peşkeş çekilmiştir. Tüm bunlara ek olarak, çok uzak devletlerden komşularımıza kadar pek çok devlet ülkemizde sızma operasyonları gerçekleştirmiş ve bunda büyük başarılar da elde edilmiştir”[5] diyerek Fetullah cemaatini dış güçlerle işbirliği yapan “Derin Kirli Devlet” olarak tanıtan Star yazarı ve Erdoğan yalakası Sedat Laçiner bize “Benim annem senin anneni Genel Lobi'de görmüş!.. E, sağlam bir papuçsa senin annen orada ne arıyormuş?..”

fıkrasını hatırlatmıştı.. Yoksa Sn. Erdoğan, dış güçlerin beyni olan Yahudi Lobilerince boynuna asılan cesaret madalyalarını geri vermişti de bizim mi haberimiz olmamıştı?

Oysa ne Cemaat ne AKP, kaderin mekrinden-kumpasından ve ilahi intikamdan asla kurtulamayacaklardı. Erbakan'ın şahsında İslam davasına ve “Lider Ülke Türkiye” sevdasına hıyanet karşılığı, malum ve melun odaklarca parlatılıp iktidara taşınan bu suni ve sahte yıldız grupları, yakında kaderin Karadeliklerine yakalanıp yutulacaktı!.. Biliyorsunuz, Karadelikler; evrendeki “yıldız tuzakları” ve en karanlık kudret uçurumlarıydı. Bir yıldızın, bu Karadeliklerin çekim kuvvetinden kurtulması için saniyede 300 bin km. sürati, yani ışık hızını aşması lazımdı. Bu Karadeliklerin iç ve dış sınırını ayıran çizgi “*olay ufku*” tabir olunmaktaydı. İşte AKP ve Cemaat bu “olay ufku” hızla

yaklaşmaktaydı. Daha önce Adalet Partisi ve Anavatan Partisi'nin akıbetleri şimdi AKP'yi bekliyordu.

[1] 13.03.2014

[2] 15.03.2014, Star

[3] R. Nuri Erol, Milli Gazete

[4] 13.03.2014, Vatan

[5] 16 Mart 2014, Star